

strationsfonden. Men saa have vi den Bestemmelse i denne Kreditforenings Statutter, at fra det Øjeblik Reservecapitalen bliver 5 pCt. af Foreningens ublaante Kapital, maa Interessenterne allerede begynde at faa Del i Reservecapitalen. Altsaa i Virkeligheden falder det ærede Medlems Tal fuldstændig til Jorden, og vedkommende Taantager kommer aldrig i Verden til at sidde og betale saa mange Penge ind, thi naar vi have de 5 pCt., begynder han at faa Andel i Reservecapitalen. Og vi have nu faaet en saadan Ordning i den Kreditforening, at vi have en første Afdeling, som faar sin Reservecapital for sig selv, og naar de vedkommende hvert Aar betale noget af paa Gælden og hvert Aar betale noget ind til Reservecapitalen, hvad de jo gøre ved de aarlige Ødelser, varer det kun ganske kort Tid, inden vore Interessenter kunne begynde at faa Andel i Reservecapitalen, som altsaa aldrig kan blive større end 5 pCt. Det ønsker jeg dog at sige over for det ærede Medlem, fordi hans Tale se saa bestikkende ud, naar man saaledes bliver ved at fortsætte i Fantastien. I Virkeligheden hænger det ikke saaledes sammen, idet der ikke saaledes bygges op, fordi de blive ved at betale ind. Og dertil kommer yderligere, at naar de ville laane af den Sum, de have afbetalt, kunne de faa et nyt Laan og skulle da ikke give $2\frac{1}{2}$ pCt., naar de saa det, men kun 1 pCt.; ogsaa det reducerer det meget. — Da jeg nu har faaet Ordet, maa jeg sige, at det jo vistnok var en bestikkende Tale, som den højtærede Indenrigsminister holdt om, at vi ikke maatte komme ind paa dette Slagord om, at Selvstyret skulde tages fra Kreditforeningerne, thi i Virkeligheden havde de intet Selvstyre nu. Det var en meget bestikkende Tale og et hyperligt Forsvar, men det varer rigtigt nok ikke til Virkeligheden. Sammenligner man nemlig det Selvstyre, de have nu, med den her foreslaede § 2, saa er der rigtigt nok stor Forskel. Der ere vi i det heldige Tilfælde, at vi have Kreditforeninger, som have en Slags Statsgaranti, og som af den Grund ere mere Tilshyn undergivne end Kreditforeninger i Almindelighed, men desuagtet er Forholdet det, at de have ikke saa lidt Selvstyre endda. Jeg skal nu ikke sammenligne med de gamle Kreditforeninger og heller ikke med de Kredit-

foreninger, som ikke have særligt Tilskud af Statskassen, og derfor selvfølgelig heller ikke have det samme Tilshyn, men jeg skal foreslå en Sammenligning med de Kreditforeninger, som have Rentegaranti, ja endogsaa et større aarligt Tilskud fra Statskassen, navnlig til Vurderingsforretningers Afholdelse. Desuagtet er det Selvstyre, de have nu, meget større end det, der her er foreslaet i § 2. Jeg kender godt nok den Bemærkning, som den højtærede Minister sluttede med! Jeg har før hørt det ad forskellige Veje, at det kun mangler, at Regeringen skal kunne blande sig endnu yderligere i Foreningernes Anliggender, at den skulde have større Tilshyn endnu, det er der nok forskellige Ting, der klø efter at faa. Det synes imidlertid ikke mig, at der er nogen Grund dertil, thi der har ikke vist sig andet, end at det Tilshyn, man har, er saa effektivt, som det kan forlanges. Den højtærede Minister har Ret i, at naar man læser Loven af 28de Maj 1880, staar der, at Indenrigsministeren kan under visse Forhold straks blande sig ind, naar der er nogen Fare paa Færde. I den Kreditforening, som jeg nærmest tænker paa, have vi jo Lov til frit at vælge vor Bestyrelse, Valget gælder for 5 Aar, og hvis vi ikke ere fornøjede med vedkommende Bestyrelsesmedlem, kunne vi, naar de 5 Aar ere omme, frit vælge en anden. Vi have den Kapsun paa os, at Bestyrelsens Formand skal stadfæstes af Regeringen, det skal han ikke efter Lovforslaget, der skal den administrerende Direktør godkendes af Ministeriet, men af de 5 Bestyrelsesmedlemmer kunne vi altsaa nu frit vælge de fire. Se vi derimod paa Punkt 1 i § 2, skulle Bestyrelsens Medlemmer for det første vælges paa ubestemt Tid, og dernæst kunne de ikke afskediges uden Ministerens Samtykke, medens vi nu kunne give et hvilket som helst af de 4 Bestyrelsesmedlemmer Afsted paa graat Papir hvad Øjeblik, vi ville, naar Valgperioden er udløben, og det er dog en Kreditforening, som faar et aarligt Statstilskud, og som har Statens Rentegaranti. Ligeledes staar der i Lovforslaget, at der ved Foreningen ansættes 2 Revisorer, saaledes at Ministeren udnævner den ene og godkender Valget af den anden, men det forlanges ikke en Gang i den Forening, jeg omtaler. Ganste vist vælger Regeringen den ene Revisor, men vi have